Ч. 159 Второк 18 липня (31 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Італіяньский король Гумберт убитий. — З Сербії. — Війна в Хіні.)

Нині в ночи наспіла з Італії вість про замордоване італіяньского короля. Король Гумберт був вчера рано о 10 ій годині на торжестві роздаваня нагород при ґімнастичних вправах в місцевости Монца, де єсть літна палата італіяньского короля. Коли по скінченім торжестві всідав король з своїм адютантом до дворского повоза, стрілено до него три рази з револьвера. Король поцілений в серце упав і за кілька хвиль умер. Убийника зараз увязнено. Називає ся Анджельо Дресі і походить з місцевости Прато.

Король Гумберт, син короля Віктора Емануїла, уродив ся дня 14 марта 1844 р. отже числив 56 літ. Брав участь у війнах в 1859 і 1866 р. В битві під Кустоццою, коли побіда почала хилити ся на сторону Австрийців, заслонював успішно відворот армії. По занятю Риму 1870 р. був комендантом тамошної залоги. Оженив ся 1868 р. з Марґаретою, дочкою кн. Фердинанда ґенуеньского і Єлисавети саскої. В році 1878 по смерти вітця став королем Італії. В часї свого правліня придержував ся все конституциї, завів лад в цивільній листї і своїм людяним поведенем, добротою і лагідностию придбав собі честь і любов у свого народа. На жаль широко розповсюднений в Італії анархізм наставав кілька разів на житє короля Гумберта. Перший раз допустив ся замаху на короля кухар Посананте в Неаполи дня 17 падолиста 1878 р. і легко єго ранив. Другий раз допустив ся замаху на Гумберта анархіст Ачіяріто дня 22 цьвітня 1897 в Римі, але й той не удав ся, аж ось сей третий скінчив ся смертию. Обіймаючий з нинішним днем правлінє син короля Гумберта, король Віктор Емануїл II. уродив ся 11 падолиста '1769 р. і єсть ожененний з дочкою чорногорского князя Николая.

На вість о смерти короля Гумберта скликав президент міністрів Саракко безпроволочно раду міністрів, а відтак виїхав до Монци. Новий король Віктор Емануїл перебуває тепер з женою за границями Італії, бо вибрав ся був в подорож на всхід.

Урядові заручини короля Александра відбули ся в мешканю королївскої судженої. Чину заручин довершив в присутности митрополита настоятель парохії, до котрої належить Драґа Машинова. Присутні були: всї міністри з женами, президент скупштини Несторович, президент ради державної Христич і члени дипльоматичного тїла. Король одержав звиж 2000 телеґрам з усїх сторін краю. В походї зі смолоскопами взяло участь около 10.000 людий. На промову міского радного Яковича, відповів король, що мешканцї столицї нїколи не мали нагоди бачити і повитати єго в більше торжественній хвили як тепер. Король підніс, що пішов за голосом серця, бо знає так само як і сербский нарід з досьвіду, як дуже терпить держава в наслїдок незгоди в пануючій родині. Доси супруже житє сербских королїв вплнвало на полїтику. То не повинно більше повтаряти ся. Між телеґрамами, які одержав король Александер, єсть і дуже сердечна телеґрама від Архикнязя Франца Фердинанда.

В справі довозу оружия до Хіни пише Fremdenblatt: Як довідуємо ся, пороблено в австро-угорских портах зарядженя, щоби спинити висиланє воєнних материялів до Хіни. Крім того візвано консулярні уряди, щоби старали ся о то, аби австро-угорскі кораблї за границею не приймали на свої поклади воєнного материялу з чужих портів призначеного для Хіни. — З Вашинґтону доносять, що присланє там письмо американьского посла Конґера було фальшоване. Уряд справ заграничних має докази, що телеґраму сфальшували директор хіньских телеґрафів Шенґ і ґен. Юншікай.

Про еміґрацию до Канади.

(Дальше).

Перше велике лихо є то, що гроші наші дуже мало варті. За 100 зр. дістає 40 дол., а доляр тут так само як у Австриї 1 золотий. Друге: дорога пожирає велику суму, на кождім місци кождий хоче удерти, ошахрувати, так що і не стямиш ся, а гроший уже нема. Гамбурґ страшні суми пожирає від наших за нічляги,

1)

ПОЦЇЛУЙ.

(З ческого — Каролїни Светлї.)

Полудневий дзвінок прогомонів, а з вежі церковної роздав ся звук посмертного дзвона.

Діти, що бавили ся на обширнім сільскім майданї, не зважали на то, мужчини познимали вправдї капелюхи, але поводились так, немов би нїчого незвичайного не стало ся. Але жінки — о, тї стрепенулись! Всюди полишали кожду роботу, одна на кухни недоварений ще полуденок, друга в стайни корови, що їх саме доїла, трета свою роботу в коморі, звідки вимітала ще зимові порохи, словом, з усїх кутів і сторін бігли цїкаві дочки Еви на своє, звичайне в таких случаях місце збору, під поважну столїтну липу, що розпостерла свої дужі, хоронячі рамена над дахом сільскої церковцї.

Хто то міг так нагле умерти? — питала одна сусїдка другу. Але як можна було вичитати в їх здивованих лицях, нї одна з них не мала найменшого причутя о тім, що стане ся. Бо й навіть не було нїчого чути, щоби хто в околици тяжко занедужав.

Наші добрі гірнячки угадують се і те, ломлять собі голову над назвищем небіжчика і поволи перечисляють всїх людий в селї. Від часу до часу схрещують при тім руки, і часом побожно хрестять ся, аби злий сьвіт не погадав, що то лиш грішна цїкавість, а не чувство найчистїйшої християньскої любови вигнало їх з домів на кладовище під стару липу. Однако то цїлком не перешкаджає, що они своїми гадками перебувають більше при паламари на дзвінници і нетерпеливо ждуть, кілько разів він задзвонить. Ага, дзвонить другий раз, отже то жінка умерла.

Нове зачудованє, нове угадуванє під липою: котра то жінка могла бути, з котрої родини....

Сусїдки рішають, що за всяку цїну мусять тут заждати на паламаря, аби єго випитати, як лиш вийде з церкви. Між тим може собі худоба дома при порожних жолобах ричати, яка там страва пригоріти, кітка зайти до комори і там ласувати кілько схоче, чоловік воркотїти, що нинї так довго треба на обід ждати — они не рушать ся з місця, доки не заспокоять своєї цїкавости. Що значить того трохи гніву, коли можна дізнати ся щось нового! Чоловік сейчас забуде гнів, коли жінка принесе єму найсьвіжійшу новину, і у всїх хатах не лиш нинї, але може ще й цїлий тиждень будуть говорити о нинїшній наглій смерти.

Хто би того не знав, тому треба сказати, що трохи сплетень для нас гірняків конечна річ, так як води для риби. Хто би нам хотїв заборонити побалакати і забавити ся трохи сплетнями, той просто засуджував би нас на смерть. Радше відреклись би ми хлїба, вдоволились би пісною бараболею, як мали би зрікати ся своїх навичок: балаканє мусить бути, тим ми осолоджуємо собі житє, загріваємо нашу відвагу, піддержуємо здоровлє — одним словом оно так потрібне, як сповідь. Дівчина не пішла би у нас сама по траву, дитина до лїса на ягоди, чоловік не вибрав би ся сам в дорогу, бабуся не пішла би за нїщо в сьвітї сама по ріще. Всьо, що робимо, робимо в двійку, инакше не іде робота, инакше нам нїяково і тодї всьо нї до чого. Але скоро лиш єсть ще хто при роботї, з ким би ми могли свобідно побалакати, Боже, тодї всьо нам горить в руках, так, що селяни з долів не можуть надивити ся.

Жінки під липою як на шпильках, не можуть діждати ся паламаря. Алеж бо то триває, заки той чоловік вийде з церкви! Видко, що він вже старіє ся. Сьвященик повинен би дїйстно оглянути ся вже за иншим, живійшим паламарем.

Вкінци появляє ся стать на порозї.

— Хто то нам нинї умер, татусю? — закричали всї нараз — так голосно, що заглушили брязкіт ключів і скрегіт замку, що звичайно при змиканю так пищить, що аж в ушах залящить.

— Ого, а ви ще того не знаєте? — питає хитрий паламар і удає дуже здивованого. Він ще любить пожартувати, хоч его голова біла як голуб, а старість порядно єго пригорбила. — Де то записати? О, щось то буде! Побачите що правду кажу, коли діють ся такі нечувані річи. Здаєть ся, що тепер виповнить ся наша ворожба, що тї гори западуть ся, а на їх місце утворить ся велике озеро.

— Ми вже досить вас наслухали ся в церкві, аби не забути, що ви наш паламар, чого ще тепер воркочете?

— А як менї не дивувати ся! Доси все

підводи, окрім плати за перевіз, в чім аґенти, котрі людий провадять, помагають ще лїпше дерти. Так наш чоловік перецїджений приходить до Вінніпеґу без цента. Отже зрозумійте тепер, чого уряд страшить ся наших людий. Се і не диво, бож зважте: якби тільки половина без гроший приходила, що втогди почати? Отже скажу, що половина приїжджає з сяким-таким капіталом, а друга половина майже без цента. Що-ж почати? В перших роках уряд помагав тим, що вишукував роботу для людий і сим була велика поміч — але зважте самі: Як що року стане така велика маса приїздити бідних, де ж та робота для усїх найде ся? У сїм роцї до тепер приїхало 5000 наших, з котрих кождий хоче роботи. Додам ще, що сего року приїхало Нїмцїв коло 1000 з Росиї з над Волги, дуже бідних. Далї додам, що тамтого року приїхало коло 10.000 Духоборцїв майже без цента, котрі пищать роботи! Вам би треба добре розважити, що то значить сїдати на фарму, на котру треба усе купити, від найменшого до найбільшого; в краю чужім, де усе нове, чуже, а язик, незрозумілий, а „сьвіт не батько, а доля не ненька", як каже ся в піснї, кождий лише чатує, аби послїдне видерти. До сего ще рік з гроша треба жити. Отже коли Ви, братя селяни, добре розважали мої слова, то мусите потвердити за мною, що дуже сильно змінило ся за 4 роки в Канадї. Подумайте собі: кілько то землї забрали люде за 4 роки, а земля ж преці не вода: сїв один-другий, то там уже не сядете. А де наші сїли, розкажу Вам: 1) Stuartburn, де нинї пару тисяч жиє, нема уже анї одної фарми вільної. 2) Pleasant Home, де поверх тисяча народа, нема також фармів. 3) Dauphin-Sifton, осада, на котрій більше як 5000 живе, також як помістить сегорічних 100—200 родин, то цїлком заповнить ся. 4) Shoal Lake, де коло 2000 поселило ся, не має уже анї одної фарми вільної. Отже Манїтоба, яко найстарша провінция в поселеню, нинї уже цїлком занята, і нїхто не може надїяти ся, що тут дістане землю за 10 долярів. А мусите знати, що се провінция, яко найстарша, найбільше заробку дає і має найбільше зелїзниць, де також нарід заробляє. Але тут наш чоловік фарми не найде.

Правда, що купити можна землю, але я кажу, що як хто іде сюда на купованє, то сто раз лїпше зробить, як не буде ся рушати з свого гнїзда, бо купувати землю нікому не можу радити. Наших людий тут осїло в Манїтобі поверх 12.000.

Возьмім другу провінцию Assiniboia. Ся провінция лише місцями придатна до господарованя, по більшій части се сухі пустарі, без води, а ті місця, де люди поселяють ся, далеко від зелїзної дороги тай від заробку, так, що бідному дуже гірко приходить ся зачинати нове житє. Тут живе наших понад 4000, найбільше в околици, Yorkton званій. Поверх 300 миль з сих осель до Вінніпеґу, звідки люди ходять на зарібки. Додам ще, що недалеко наших поселили ся тут Духоборцї більшою половиною. В сїй то провінциї не богато місця є на поселенє для наших людий.

Третя провінция Saskatshewan, в котрий живе наших коло 2000 душ, на Fish Greek Colony, а місце се від Вінніпеґу на 600 миль віддалене. Тут найшло би ся місця, але се дуже на північ положене, то часто морози убивають, а по друге, далеко від заробку, так, що бідний чоловік нїяк жити не може. Отже нїхто не повинен іти в се місце, хиба як розгосподарують ся тоті, що тут осїли.

Лишає ся четверта провінция, Alberta з головним містом Едмонтом. Альберта, се найлїпша провінция з цїлої Канади, і тут наших поселило ся по над 7.000. Наші люди позабирали тут добрі землї тай добре розживають ся. Але тут дуже скоро землю займуть, а від зелїзниці далеко, бо коло 100 миль анґл. або 40 австрийских треба за фармою іти.

Тепер же зберіть до купи усе сказане за усї провінциї та увидите, чи Вам іти чи не іти до Канади? Додати мушу, аби-сте знали, що начинє господарске тут далеко дорожше як у старім краю, а худоба і конї в двоє підскочили в цїнї за 4 роки. Корова коштувала 20, а тепер за добру платять і 50 доляр., конї коштували 100 дол., тепер 200—300 долярів. Мусите і се зважити, що тут нїхто доріг не робить, самі поселенцї мусять робити, як їм треба їх, а на таких великих просторах майже неможливе таке дїло. Правда, що зелїзницї будують, де люде осїдають, але се не так скоро, бо богачі усюди дбають не про бідних поселенцїв, а про свої кишенї, отже як уважають, що буде користь велика, то будують, а як нї, то іди здоров на фарму і 100 миль, як не маєш чим поїхати. Зелїзницї тут усї не державні, але Товариства, то є шпекулянтів, котрі добру цїну кажуть собі платити: за одну милю анґл. 4 центи. Перед 4 роками сїдали наші люде від зелїзниць на 10—30 миль, нинї треба іти і понад 100 миль, як се дїє ся в Едмонтонї.

(Конець буде)

Новинки.

Львів дня 30-го липня 1900.

— **Перенесеня.** Львівский ц. к. висший суд краєвий перенїс офіциялів канцеляриийних: Юліяна Турка з Козової до суду край. у Львові, Войтїха Базяка з Бережан до Золочева, Корнила Жеребецкого з Войнилова до Станиславова, Льва Щербиньского з Яворорова до Золочева, Едварда Тручку з Старої Соли до Стрия, Івана Телищука з Будзанова до Коломиї, Антонія Мізеру з Рави до висшого Суду краєвого у Львові, Стефана Домразка з Вишнївчика до Бурштина, Володислава Шетину з Заболотова до Тернополя, Софрона Гальку з Чешанова до краєвого суду у Львові. Володислава Фльоренцкого з Любачева до Станислава, Василя Білецкого з Дрогобича до Стрия, Мойсея Клянкопфа з Коломиї до край. суду у Львові, Йосифа Якубовского з Комарна до Дрогобича, Александра Дзьобу з Радимна до Бережан, Франца Стенїчку з Вірчи до Судової Вишнї, Якова Делявского з Куликова до Стрия, Мечислава Витковицкого з Підгаєц до Сколього, і Германа Гіршберґа з Чорткова до Коломиї; дальше канцелїстів судових: Михайла Сеньковского з Жидачева до Самбора, Самуіла Ізраіловича з Березова до Перемишля, Давида Фішлера з Бібрки до Самбора, Йосифа Бульґевича з Риманова до Сянока, Станислава Скульского з Підгаєць до Городка, Романа Ткачкевича з Заліщик до Галича, Фердинанда Ґренфільда з Підгаєць до Станиславова, Симеона Радзевич Виницкого з Підґужа до Луки, Йосифа Бороня з Микулинець до Косова, Николая Кадобяньского з Отинії до Делятина, Омеляна Енґля з Судової Вишнї до Перемишля, Рудольфа Левицкого з Печеніжина до Підгаєць, Івана Чабана з Грималова до Сокаля, Винкентия Малиновского з Янова до Чорткова, Франца Кухарского з Обертина до Коломиї, Івана Шуста з Снятина до Делятина, Володимира Козоріза з Бурштина до Калуша, Михайла Моха з Радимна до Бережан, Марияна Лабовича з Лопатина до Підґужа, Івана Бурґмана з Бурштина до Сторожинця, Івана Салянчу з Косова до Теребовлї, Льва Гальку з Вишнївчика до Богородчан. Адольфа Стефанова з Луки до Заболотова, Йосифа Мяновского з Заболотова до Станиславова, Василя Копгюха з Люговиск до Бібрки Івана Щудловского з Скалата до Бурштина, Віктора Місняжевича з Угнова до Бірчи, Франца Стебельского з Бібрки до Рожнїтова, Казимира Михальского з Рави до Войнилова, Антонія Щебльовского з Риманова до висшого суду краєвого у Львові, Симеона Гірша з Солотвини до Мостиск. Івана Качмарского з Устрік до Янова, і офіцияла

так бувало, що о всім що у нас стало ся, знали ви вже годину скорше як той, ко-го то дотикало. Деж менї могло хочби присєчти ся, аби ви не знали, що Луциха умерла.

— Молода Луциха? То чей неправда? То неможливе! Та я єї вчера бачила ось там у вивозї.

— І я єї вчера бачила, як вішала білє на плотї.

— Кажу, що молода Луциха умерла. Як раз перед дванайцятою годиною в полудне і лишила донечку.

— Бідний хробачок! Тож то тяжко мусїла ся з тобою розставати. Бідна, нещаслива мати.

— Умерла, як кажуть, легкою смертию; не знала що умирає. Заспала, аби більше не пробудити ся.

— Пером їй земля!

— І вічне спасенє. Правда, не була она найлїпша, але й зла не була.

— Луць хиба не загризе ся, що она покинила его.

— Певне що нї! Таж він лиш тому оженив ся з нею, що так хотїли родичі, инакше були би его прокляли.

— Кождий хто єї бачив з Луцем, говорив, що ті двоє не для себе. Луць несе голову гордо, немов би цїлий сьвіт належав до него; она ходила все з повислою головою як умучена пташка. Она все була така повільна і спокійна, не мала здоровля.

— Аж тепер може Луць оженити ся до вподоби. Дай єму Боже! Менї було его дуже жаль, коли ішов ось туди попід ту липу до шлюбу — був такий блїдий, якби молоду хоронив, а не вів до престола. Кождий мусить ему бажати добра. Мало таких сусїдів як він. Нікого не укривдить і не дасть зробити кривди. А де кому може помогти, то зробить всьо з щирого серця. Часом розсердить ся, але хто з нас без хиби.

— Хто би то був надїяв ся, що Вендульцї суджено, що буде мати Луця. Від часу его оповідин не була на музицї нї при якій иншій забаві, а однако она була дївка жива і весела. Коли Луць з нею не оженив ся, не хотїла віддати ся нї за кого.

— Але що мали его родичі против неї? Того не можу зрозуміти. Онаж і хороша і порядна дївчина та й не бідна, а роботяща.

— І трохи посвоячена з ним.

— Як раз тому не хотїли, аби з нею женив ся. Єго родичі були староввіри; їм здавало ся, що то був би гріх, колиб тих двоє побрало ся, бо їх прадїди були рідними братьми. І сьвященик не міг їх на то намовити, гадали що нїхто не знає так добре волї божої як они. Лиш они одні мали ключі до царства небесного.

— То так було? А я нераз ломила собі над тим голову. Ну правда, лише рік, як я сюди віддала ся. Вендульцї десь серце забє ся, коли почує, хто умер.

— Луць певне не буде зволїкати з весїлєм і не повинен; де стайня повна худоби, хата повна людий, а ще до того в колисцї мала дитина, там чоловік не довго видержить без жінки. Побачите, що най лиш мине шість тижднїв жалоби, то сейчас по службі Божій за небіжку піде Луць просто до Палицких і буде свататн Андульку.

*

І справдї всьо стало ся до слова так, як жінки під липою ворожили.

Як наш гірский добрий чи злий звичай велить, пішов вдовець в товаристві всїх своїх мужеских свояків зараз по службі Божій, яка відправляла ся за его небіжку жінку шість тижднів по похоронї, просто до коршми, аби там свій жаль запити.

Там сидїв з ними аж до полудня і щедро їх гостив, як звичайно при таких нагодах. По гостинї подякував всїм сердечно за їх нинїшне товариство і при похоронї та просив, аби й на дальше не забували на него. Очевидно всї обіцяли єму то і просили з своєї сторони, аби і він остав для них все вірним приятелем і свояком, на що він всїм їм подав руку і поцїлував ся з кождим.

Тепер всї почали обіймати ся і припивати до себе. Вкінци Луць встав і кивнув на шваґра, що сидїв найблизше него. Той встав, а коли вдовець пожелав своїм гостям доброї і веселої забави, вийшов з ним сейчас з господи. Нїхто з гостий не питав его, куди він іде; всї лиш приязно усьміхали ся і очима давали собі знаки, що розуміють ся.

Мартина Ґвоздя з Мостиск до Солотвини, а Вацлава Герасимовича ід Зборова до краєвого суду у Львові.

— **Кваліфікацийні іспити** в речинци осіннім 1900 перед ц. к. комісиєю екзамінацийною для учителїв і учительок народних шкіл розпічнуть ся в Станиславові дня 17 вересня с. р. о 8 год. з рана. Подання треба вносити найдальше до 9 вересня с. р. дирекциї ґімназиї учительскої в Станиславові через властиву раду шкільну окружну.

— **По повени град.** З Рогатинщини доносять: Дня 11, 12 і 13 липня страшна повінь навістила дванайцять громад тутешного повіта. Не минуло двох тижднів, а вже нове нещасте упало на три громади. Що повінь полишила, то знищив оногди великий град, котрий навістив села: Вишнів, Гребенів і Луковець.

— **Нещастна пригода.** Дня 24 с. м. в Судовій Вишни, своячка п. Марса, властителя С. Вишнї, незвичайної краси панночка, з необережности упала до глубокої кирницї на подвіри двора і була би там з певностию погибла, колиби не був її поспішив з помочию ковальский челядник, Іван Сьвітлик, котрий працював недалеко в кузнї. Він спустив ся сам в ведрі до кирницї і видобув на верх потапаючу, оголомшену панночку. Нещасливій уділено першої лікарскої помочи і з тяжким трудом привернено до сьвідомости.

— **Процес о 52 000 К.**, в чім містило ся 40.000 відшкодованя, відбував ся в Самборі від 9 до 19 с. м. П. Тадей Мальчевский, директор копальні нафти, обжалував австро-бельгійску спілку за зірване контракту найму. Трибунал нараджував ся при кінци розправи через цілий день і признав п. Мальчевскому 36.000 К. і 5.600 К. відшкодованя за кошти процесу.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: „В льокали аґенциї дневників І. Ст. Соколовского у Львові, пасаж Гавсмана, ч. 9, буде уряджене від дня 1. серпня с. р. бюро продажи зелізничих карт їзди. — В бюрі тім буде продаватись по тих самих цінах, що і при касах зелізничих, на разі тілько карти їзди до всїх стаций при шляхах ц. к. зелізниць державних і льокальних в Галичинї і на Буковинї. З взгляду на перебудову львівского головного двірця і сполучене з тим перенесенє цілої експедициї особової до провізоричного двірця, котрий ані під взглядом простору, ані під взглядом вигоди, не буде міг вдоволити всїх жадань, упрашає ся П. Т. Публику, аби куповала для власної вигоди карти їзди в повисше наведеній аґенциї дневників або в бюрі інформацийнім ц. к. зелізниць державних, ул. Красіцких, ч. 5, через що заощадить собі неприятностий, на які можна наразитись при стиску при касах в тім провізоричнім двірци.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 липня. Суботнішна Wien. Ztg. оголошує, що Архикнязь Петро Фердинанд заручив ся з княжною Марнєю Христиною, дочкою кн. Альфонса бурбоньско-сицилійского.

Білгород 30 липня. На вінчанє короля прибуде, як відпоручник царя, віденьский амбасадор ґр. Капніст.

Льондон 30 липня. Daily Express доносить з Шанґаю: Лігунчан заявив, що чужі посли суть вже в дорозі з Пекіну і Тієнтсіну, куди мали в неділю прибути.

Льондон 30 липня. Ґенерал Робертс доносить з Бурґспріт, що Френч обсадив місто Міддельбурґ. Бури не ставили опору.

Білгород 30 липня. Король оголосить в четвер, або в дни своїх уродин, 15 серпня, загальну амнестию.

Париж 30 липня. Міністер війни видав декрет, силою котрого всї члени найвисшої ради воєнної будуть піддані безпосередній власти міністра війни. На місце Бруґера іменовано воєнним ґубернатором Парижа ґен. Фльорантена.

Переписка Адміністрациї.

— **Монастир Всч. ОО Василиян в Буковій п. Фельштин і Вп. Карпюк в Снятині** Прислані гроші на часопись доручила нам аґенция часописий аж 28 липня! Длятого просимо простити за опізнене, а на будуче присилати передплату на руки Адміністрациї „Нар. Часописи" ул. Чарнецкого ч. 12. Висилку часописи сейчас заряджено.

Тож то було заглядуваня до всїх вікон та біганини, коли они оба ішли разом вздовж селом. Хоч властиво ніхто не сумнівав ся о цілн їх ходу, то однако кождий хотів пересьвідчити ся на власні очи, чи они таки ішли до Палюцких, аби там сватати дївчину. Коли сусїди побачили, що они дійстно увійшли до хати, стали збирати ся, аби чим скорше явити ся там за ними. У нас вже такий звичай, що люди як лиш побачать, що сват іде з молодим на сватане, ідуть зараз за ним, аби чути, як обі сторони будуть умавляти ся. Дуже часто ділять ся тоді сусїди на дві сторони і коли не може прийти до згоди, помагає одна сторона молодому, друга тестеви.

У Палюцких була все як найбільша чистота, бо Вендулька уважала на порядок як яка міска панна. Нинї був тут більший лад як звичайно, поміст чистенько вимитий і всьо почищене як на яке сьвято. Видко було, що Палюцкі дожидали вже любих, рідких гостий.

Луць певне не залишив дати знати Вендульцї через якусь знакому женщину, коли прийде єї сватати, хоч для приличности уникав цілих шість тижднів дївчини і навіть не бачив єї за цілий той час. Імовірно мусїла і дочка сказати щось о тім вітцеви, інакше старий Палюцкий, котрого люди, як він не чув, називали „сьвятенським" (бо він з великої побожности найшов все і на всїм щось доганного) не був би нинї одїв ся цїлком по сьвяточному та не причесав так гладко волося по обох сторонах худого лиця і не держав в руці табакирки з сьвіжою табакою.

Привитав вдівця і его шваґра з належною вічливостию, але якось зітхаючи. Бо він безнастанно роздумував лиш над гріхами і сустами того непоправного сьвіта та розводив ся при тім так жалістно та плачливо, що аж змарнів від того.

Гостям подав крісла і попросив їх плачливим голосом сїдати та відпочати. Але гості з подякою відмовили.

— До того ще досить буде часу, як приймете нашу просьбу — відповів Луців шваґер. — Виж і без того мусите знати, чого ми нинї зайшли до вас.

Старий Палюцкий знов зітхнув; нерадо займав ся він грішними справами того сьвіта; але щож було дїяти, мусїв раз на то рішити ся.

Імовірно, аби нелюбу єму і непотрібну, як на его бесїду гадку, о скілько можна скоротити, дав пізнати, що о всїм знає і відповів просто:

— Я мусїв би говорити неправду, коли би хотів перечити: то певне Луць сватає нашу Вендульку.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Скольго, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Скольго, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-о години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Крехвецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).